

Sygn. akt VII U 473/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Jarząbek

Protokolant: Paulina Filipkowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 września 2017 r. w Warszawie

sprawy M. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o ustalenie wysokości i podjęcie wypłaty emerytury

na skutek odwołania M. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 22 lutego 2017 r. znak: (...)

1. oddala odwołanie,
2. zasądza od M. W. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VII U 473/17

UZASADNIENIE

W dniu 21 marca 2017r. **M. W.** złożyła za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) oddział w W. odwołanie od decyzji z dnia 22 lutego 2017r., znak: (...) o ustaleniu wysokości i podjęciu wypłaty emerytury.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczona wskazała, iż przyczyną niedostarczenia przez nią w terminie dokumentów niezbędnych do podjęcia wypłaty świadczenia, było to, iż w okresie od 12 grudnia 2016r. do 7 marca 2017r. przebywała na terapii w (...) Szpitalu (...). Dopiero w dniu 9 lutego 2017r. jej stan zdrowia pozwalał na zwolnienie z Oddziału w celu dostarczenia świadectwa pracy do organu rentowego. W związku z powyższym odwołująca wniosła o podjęcie wypłaty emerytury począwszy od stycznia, a nie od lutego 2017r. (odwołanie, k.2 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 18 kwietnia 2017r. **Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.** ustosunkowując się do żądania odwołującej wskazał, iż zgodnie z treścią art. 135 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, w razie ustania przyczyny powodującej wstrzymanie wypłaty świadczenia, którą w przypadku odwołującej było kontynuowanie zatrudnienia w chwili zgłoszenia wniosku o przyznanie emerytury, wypłatę wznawia się od miesiąca ustania tej przyczyny, jednak nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o wznowienie wypłaty. Zważywszy na fakt, iż wniosek o wznowienie wypłaty, odwołująca złożyła wraz ze świadectwem pracy z Ministerstwa Zdrowia w dniu 9 lutego 2017r., stosownie do brzmienia art. 135

ust. 1 ustawy emerytalnej - organ rentowy wznowił wypłatę świadczenia od lutego 2017r. W świetle powyższego stanu faktycznego i prawnego rozszczenie ubezpieczonej o wypłatę wznowionej emerytury począwszy od stycznia 2017 r. należy, zdaniem organu rentowego, uznać za bezzasadne (odpowiedź na odwołanie, k.7 a.s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 grudnia 2016r. M. W. złożyła wniosek do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. o emeryturę. Do wniosku ubezpieczona dołączyła kwestionariusz dotyczący okresów składkowych i nieskładkowy wraz z dokumentacją potwierdzającą jej zatrudnienie (k. 1-20 a.r.).

Organ rentowy w dniu 10 stycznia 2017r. wydał decyzję znak: (...), którą przyznał odwołującej emeryturę od dnia 1 grudnia 2016r. Jednocześnie Oddział wskazał, że wypłata emerytury podlega zawieszeniu, gdyż ubezpieczona kontynuuje zatrudnienie. Organ rentowy stwierdził, że w celu podjęcia wypłaty emerytury należy przedłożyć w Oddziale ZUS świadectwo pracy lub zaświadczenie potwierdzające fakt rozwiązania stosunku pracy z każdym pracodawcą, na rzecz których praca ta była wykonywana bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury (decyzja, k.21-22 a.r.).

W dniu 9 lutego 2017r. ubezpieczona złożyła w organie rentowym wniosek o podjęcie wypłaty emerytury oraz doliczenie składek zewidencjonowanych na koncie po przyznaniu świadczenia. Do powyższego wniosku odwołująca dołączyła świadectwo pracy z dnia 31 stycznia 2017r. z Ministerstwa Zdrowia, za okres zatrudnienia od 16 listopada 1986r. do 30 stycznia 2017r. (wniosek z załącznikiem a.r.).

Decyzją z dnia 22 lutego 2017r., znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W. ustalił wysokość oraz podjął wypłatę emerytury M. W. począwszy od 1 lutego 2017r., tj. od miesiąca w którym zgłoszono wniosek o wznowienie wypłaty świadczenia.

Wysokość emerytury została ustalona zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ustawy emerytalnej, tj. przy uwzględnieniu kwoty składek zaewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji w wysokości 241.308,31 zł, kwoty zwaloryzowanego kapitału początkowego w wysokości 340.313,02 zł oraz średniego dalszego trwania życia w wymiarze 249,10 miesięcy. Organ rentowy wskazał, że emerytura po waloryzacji od dnia 1 marca 2017r. przysługuje w kwocie 2.345,16zł (decyzja z dnia 22 lutego 2017r. znak: (...) a.r.).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach rentowych ubezpieczonej. Zdaniem Sądu, powołane wyżej dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Nie były one przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z treści tych dokumentów należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie M. W. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W. z dnia 22 lutego 2017r., znak: (...) jest niezasadne i jako takie podlega oddaleniu.

Płaszczyzną sporu w niniejszym postępowaniu było ustalenie, czy organ rentowy w sposób prawidłowy podjął wypłatę emerytury M. W., począwszy od lutego a nie od stycznia 2017r.

Zgodnie z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego.

W myśl art. 134 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS wypłatę świadczeń wstrzymuje się, jeżeli powstaną okoliczności uzasadniające zawieszenie prawa do świadczeń lub ustanie tego prawa.

Stosownie do art. 135 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w razie ustania przyczyny powodującej wstrzymanie wypłaty świadczenia, wypłatę wznawia się od miesiąca ustania tej przyczyny, jednak nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o wznowienie wypłaty lub wydano z urzędu decyzję o jej wznowieniu.

Mając na uwadze brzmienie powyżej cytowanego przepisu uznać należy, iż organ rentowy słusznie, decyzją z dnia 10 stycznia 2017r. zawiesił wypłatę emerytury z powodu kontynuowania przez ubezpieczoną zatrudnienia. Jednocześnie została ona poinformowana, że w celu podjęcia wypłaty emerytury należy przedłożyć w Oddziale ZUS świadectwo pracy lub zaświadczenie potwierdzające fakt rozwiązania stosunku pracy z każdym pracodawcą, na rzecz którego praca ta była wykonywana bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury oraz wniosek o podjęcie wypłaty emerytury.

Wskazać należy, iż po przyznaniu ubezpieczonej prawa do emerytury i po zawieszeniu jej wypłaty, w dniu 9 lutego 2017r. ubezpieczona złożyła w organie rentowym wniosek o wypłatę świadczenia wraz ze świadectwem pracy, potwierdzającym ustanie zatrudnienia.

Prawidłowo, zatem pozwany organ rentowy, zgodnie z regulacją przepisu art. 135 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS wznowił ubezpieczonej wypłatę emerytury od dnia 1 lutego 2017r., tj. od miesiąca złożenia wniosku o wypłatę zawieszono świadczenia wraz ze świadectwem pracy, potwierdzającym okoliczność rozwiązania stosunku pracy.

Dodatkowo wskazać należy, iż Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie miał prawnej możliwości uruchomienia wypłaty emerytury od dnia ustania stosunku pracy, bowiem wniosek o podjęcie wypłaty świadczenia został złożony dopiero w dniu 9 lutego 2017r.

Podkreślenia wymaga, że mający tu zastosowanie przepis art. 135 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS uzależniający wznowienie wypłaty świadczenia od terminu zgłoszenia stosownego wniosku nie przewiduje możliwości przywrócenia terminu do złożenia wniosku o wznowienie wypłaty świadczenia. Ubezpieczona w treści odwołania jak i podczas rozprawy powoływała się na okoliczności, które spowodowały, iż taki wniosek złożyła w lutym 2017r. mimo, iż rozwiązanie umowy o pracę nastąpiło w styczniu 2017r. Niezależnie jednak od przyczyny zgłoszenia wniosku w lutym 2017r. w świetle obowiązujących przepisów nie ma możliwości wznowienia wypłaty świadczenia od stycznia 2017r. ani przywrócenia terminu do włożenia wniosku.

Jedynie porządkowo należy wskazać, że do końca stycznia 2017r. ubezpieczona pozostawała w zatrudnieniu w Ministerstwie Zdrowia, od początku lutego 2017r. wznowiono wypłatę jej emerytury, zatem nie było żadnego okresu, kiedy pozostawałaby ona bez środków do utrzymania.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, że zaskarżona decyzja w świetle art. 135 ust.1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych jest prawidłowa, dlatego też odwołanie podlegało oddaleniu na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c, o czym Sąd orzekł w pkt 1 wyroku.

Organ rentowy w procesie reprezentowany był przez profesjonalnego pełnomocnika- radcę prawnego, który wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego. Podczas rozprawy ubezpieczona została poinformowana przez Sąd o możliwości ewentualnego zasądzenia od niej na rzecz organu rentowemu kosztów zastępstwa procesowego. Odwołująca się nie zgłosiła wniosku o nieobciążenie jej takimi kosztami, bądź o jedynie częściowe obciążenie. Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd zasądził od M. W. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Podstawą prawną tego rozstrzygnięcia jest art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c. w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1804).

ZARZĄDZENIE

(...)